

Matematičke naočale u Dubaiju

Jednoga dana, dok sam tražio izgublenu olovku, ispod kreveta sam pronašao stare, prašnjave naočale. Kada sam ih stavio na nos, nisam više bio u svome gradu. Našao sam se u Dubaiju. Sve oko mene bilo je veće, sjajnije, s mnoštvom brojeva i pravilnih geometrijskih oblika koje nisam nikada vidio.

Pogledao sam prema nebu i ugledao Burj Khalifu. Nije to bila samo najviša zgrada na svijetu, bila je puna ravnih linija, savršenih kutova i beskrajnih katova koje sam u glavi brojio sve dok mi se nije zavrtjelo. Svaki kat bio je kao jedan zadatak, a zajedno su činili savršenu cjelinu.

Ceste su se ispod mene dijelile u pravilne trake, automobili su se kretali po nevidljivim crtama, a fontane su plesale u točnom ritmu, kao da broje sekunde. Čak su i palme bile posađene u pravilnim razmacima, kao da ih je netko nacrtao ravnalom.

Na Palm Jumieirahu shvatio sam koliko je matematika moćna. Otok u obliku palme nije nastao slučajno. Svaka grana, svaki luk, svaki kamen i svaki krug imali su svoju mjeru. Bez matematike, Dubai bi bio samo pustinja, a sa savršenim kutovima i preciznom gradnjom postao je čudo.

Kada sam skinuo naočale, znao sam da je Dubai i dalje predivan grad, ali sada sam na njega gledao drukčije. Znao sam da se iza svake zgrade, mosta i ceste kriju brojevi koji sve drže na okupu i visini. Tada sam shvatio da matematičke naočale ne služe samo za gledanje. Pomažu nam da vidimo i shvatimo koliko su važna matematička pravila o kojima učimo u školi te da bez njih ne bi bilo naših kuća, prometnica, bilježnica, knjiga i svega što nam treba svakoga dana. One nas uče kako razmišljati, planirati i graditi još bolju budućnost. Tko zna matematiku, može izgraditi cijeli svijet, pa čak i novi grad u pustinji.

Rikardo Švidkih, 3. a